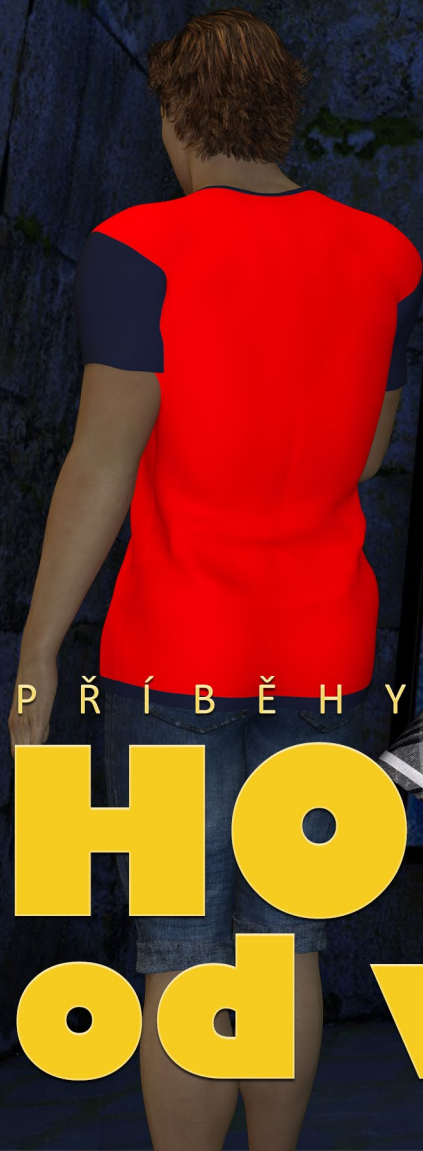

Adele
Ralish

P Ř Í B Ě H Y Z E S Y D N E Y

HOLKA od vedle

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Teddy O'Brian ztratil důvěru v ženské pokolení, a to až na jedinou výjimku - svou malou dceru. Jenže jednou do jeho života vstoupí *ona*.

Maggie Delibre je dvaadvacetiletá studentka, která si přivydělává hlídáním dětí. Ani ve snu ji nenapadlo, že jí osud postaví do cesty obra s chováním džentlmena. Jenže on se zapřísáhl nikdy znovu nenaletět Isti a Ižím.

Teddy neměl ani tušení, jaký oheň se skrývá uvnitř té malé dívky, která se ho neustále snažila pokořit. A Maggie určitě nepatří k těm, kteří se nechají odradit sérií odmítnutí.

Adele Ralish © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-161-7

Obsah

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

Epilog

***Věnováno ženě, která bojuje s pravopisnými chybami
stejně statečně jako Odysseus.***

1.

Sydney **Před třemi roky**

Potřebovala práci, a to co nejrychleji. Maggie Delibre se s povzdechem opřela do tvrdého polstrování autobusu a zavřela oči. Nikdy nečekala, že studium pedagogiky bude tak drahé. Obracela každou korunu, která jí zůstala na svěřeneckém fondu po smrti rodičů.

Teď neměla skoro nic a potřebovala všechno. Byla teprve v prvním ročníku a nemohla si dovolit odejít ze školy. Přístup k penězům získala pod podmínkou, že ji dostuduje – řekněme, že měla skvělého poručníka.

Její dědeček, jediný žijící příbuzný, byl přísnou a věčně zamračenou osobou. Sám měl jen tolik, kolik k životu potřeboval, a zbytek putoval k ní. Nemohla ho žádat o víc.

Jenže jak si má najít práci? Práce barmanky? Žádná volná místa. Servírka? Nesplňuje předpoklady – ani nevěděla, že nějaké existují!

Autobus se pomalu prodíral poklidnou noční krajinou předměstí Sydney a blížil se k její zastávce. Růžová obloha se zapadajícím sluncem jako by se jí vysmívala svou radostí a životem. Veselé dětské tváře na chodníku a na rozkvetlých zahrádkách domů byly pravým opakem její nálady.

Pomalou se zvedla, aby snad nevzbudila spící ženu vedle sebe, a přešla ke dveřím. Nebyla připravená na prudké šubnutí, s nímž autobus zastavil, a tak málem spadla na prosklené dveře.

Na poslední chvíli sesbírala zbytky rovnováhy a místo „vypadnutí“ jen vyskočila ven. Drobné podpatky klaply o asfalt. Tiše sykla, když se jí křeč rozlila v lýtku. Sehnula se a promnula holou kůži. Nemohla udělat nic jiného než masírovat, tlačit a mnout.

Byla u toho, když její rodiče zemřeli. Ošklivá autonehoda si vybrala svou daň – dva životy. Měla by být vděčná, že vyvázla živá. S následky se musí umět vypořádat. Neměla jinou možnost.

Jakmile největší vlna křeče pominula, pomalu se vydala k malému domku opodál. Malý dvoupodlažní domek z červených cihel a s černou střechou vypadal jako každý druhý, ale díky precizně upravené předzahradě a houpacímu křeslu na verandě se odlišoval.

Dědeček byl vášnivý zahrádkář a sezónní květiny byly jeho chloubou. Maggie si zula černé lodičky a kráčela dál, po měkké trávě až ke schodům na vnější verandu. Natáhla ruku, aby otevřela síť proti hmyzu, ale nahmatala prázdno. Zamračila se. Dědeček nikdy nenechával moskytiéru otevřenou. A to za žádných okolností.

„Dědo Marvine?“ zavolala a očistila si nohy o měkkou rohožku u dveří. Pak otočila kulatou klikou dveří a vešla do předsíně. „Dědo, jsi tady?“

Dům byl tichý a prázdný. Srdce jí sevřely obavy. „Dědo?“ zavolala znovu, tentokrát třesoucím se hlasem.

Uslyšela dětské zavýsknutí. Zamračila se a přešla k zadním dveřím na zahradu. Pomalu je otevřela a nechala vtíravé sluneční paprsky, aby polaskaly její bledou kůži. Dětský hlásek se ozval znovu, tentokrát doprovázen chraplavým smíchem.

„Dědo?“ zamručela Maggie. „Co tady děláš? Hledala jsem tě v domě. A kde jsi přišel... k tomu dítěti?“ Mluvila za pochodu a ráznými kroky mířila k postaršímu vráscitému muži, který držel malou dívku se světlými vlasy a s tisíci světlých pih na nose.

„Maggie!“ vykřikl Marvin. „Jsi tu dnes brzy, že, andílku?“ Podívala se na něj káravým pohledem.

„Jsem tu ojedinele včas, dědo. Ale pořád to nevysvětluje, proč máš tu holčičku. Co to vyvádíš, když jsem ve škole?“ zajímala se a snažila se nedat najevo nejistotu.

„Co bys řekla? Tuhle krásku jsem si poctivě ukradl na ulici, když si hrála s míčem!“ Dívka, která si momentálně hrála s malým růžovým míčem, se zazubila a potvrdila jeho slova přikývnutím.

„Dědo!“ vykřikla zděšeně Maggie. Stařík ji jednou přivede do hrobu! „Safra, děti se nekradou. Bože můj! Teď nás zavřou!“ Prohrábla si rukou dlouhé zrzavé vlasy. Co má teď dělat? Marvin byl vždy spontánní člověk, ale nikdy neunesl dítě!

Jako by jí osud pod nohy neházel už dost klacků!

„Dědo, musíme tu holčičku vrátit.“

Stařík našpulil trucovitě rty a dívka následovala jeho příkladu. „Nechce se mi.“

Nechce se mu?! Jak to myslel, že se mu nechce?! Únos byl závažný trestní čin! Zvláště pak malého dítěte...

„A Melly tu chce zůstat, že ano, srdíčko?“ mumlal Marvin směrem k drobnému dítěti.

„Jasně,“ zazubila se holčička. „Chci zůstat s Malivem!“

„Marvinem,“ opravil ji automaticky stařík.

„Malivem! Jo!“ kývala poslušně hlavou.

„Zlatíčko,“ Maggie přešla k dědovi a klekla si před malou holčičku, „kde máš maminku?“

Holčička si ji nedůvěřivě prohlížela a pak se podívala na Marvina, jako by čekala na jeho svolení. Postarší muž jen přikývl a šibalsky zamrkal.

„Nemám!“ zakřičela holčička. Maggie se zastavilo srdce. Namlu-

vil jí to děda? Nebo to byla pravda? Podívala se na bělovlasého muže a ten zvedl ruce do vzduchu.

„Já jí nic neřekl, přísahám!“ Přikývla.

„A co tatínek?“ obrátila hlavu zpět k holčičce.

Holčička se zatvářila vážně. „Jel za tou paní do pryč.“

„Do pryč?“ zakroutila hlavou. „S paní?“ Podívala se na dědečka vyčítavým pohledem. „Můžu s tebou mluvit?“

„Ale jistě, sluníčko,“ zamručel a pohládl holčičku po vlasech. „Srdíčko, zvládneš si hrát chvilku sama?“

Ale to už malá utíkala k provizornímu hřišti a začala se přehrabovat v hromadě hraček.

„S pravdou ven,“ vytasila se Maggie okamžitě s otázkou.

„A co bys ráda věděla?“

Zafuněla. Neměla výbušnou povahu, ale po týdnech strastí a trápení neměla daleko k přepadnutí přes pomyslnou hranu. „Teď není čas na žertování, dědečku,“ zašeptala jen tak hlasitě, aby ji slyšel, „kde má ta malá tátu?“

Marvin pokrčil rameny. „Chudák chlapec,“ začal a Maggie měla co dělat, aby se nerozesmála. U Marvina byl každý pod šedesát chlapec. „Přijela za ním nějaká slečna z reality. Bez ohlášení! A nebožák neměl, kde malou nechat!“

„Tak ses nabídl?“ tipla si. Odpovědí jí bylo přikývnutí.

„Sluníčko! Kdybys toho nebožáka viděla! Tvářil se jako štěně zahnáné do kouta! Tak jsem mu řekl, že mu Melly pohlídám – krásné jméno, že? - a on po chvíli souhlasil.“

„On ti tady jen tak nechal své dítě?!“ zděsila se. Jaký rodič by tohle udělal? Ona by svého potomka nikdy neopustila!

„Jen tak ne! Ale ta slečna byla nepřičetná a nenechala se odbýt, takže souhlasil.“

Maggie si protřela spánky. „Jak dlouho je tady, dědo?“

Stařík pokrčil rameny. „S dětmi utíká čas jako voda!“

„To není odpověď,“ připomněla mu mírně.

„Už jsem ti někdy říkal, jak moc jsi tvrdohlavá?“ spílal jí do duše, ale za chvíli odpověděl: „Je tu od tří hodin. Většinu času jsme se dívali na pohádky, ale nemohl jsem s ní zůstat celou dobu doma...“

Maggie se podívala na telefon, aby zkontrolovala čas. Bylo po šesté hodině. „Neříkej mi, že mu to v té realitce tak dlouho trvá,“ zamručela si sama pro sebe. Ale Bůh ví, jestli to byla paní od reality a ne nějaká... milenka, nebo ještě hůř.

Nakonec to vzdala. Melly, jak se dítě snad jmenovalo, byla roztočilá a energická. Co jí to udělá, když bude chvíli s postarším mužem?

„Dědo, uvařím večeři, ano?“ Rozepnula si přední díl lehkého svetříku a stáhla si jej z ramen. „Chceš donést limonádu?“

Marvin ji poslal rukou pryč. Povzdychla si a odběhla zpátky do domu, aby rychle vyměnila bílé džíny za krátké odrbané kraťasy z ustřižených kalhot. Pak zapnula sporák a dala ohřát omáčku na těstoviny, kterou skladovala v ledničce.

Nakonec hodila do vroucí vody dostatek špaget, aby se nasytily tři osoby. Během patnácti minut měla vše připravené. Otřela si ruce do utěrky a otočila se, aby mohla dva čerstvé spiklence zavolat.

Co ovšem nečekala, byla tvrdá a nekompromisní zeď, do níž narazila.

AAAAAAAA

Teddy byl unavený a rozčilený. Přístup realitní agentky se rapidně změnil, jakmile spolu osaměli. Nesnášel ženské, které se po vás sá-pají jako chapadla medúz. A dokonce mu zakázala vzít s sebou Melly! Jeho malou dcerku!

Nezbyla mu jiná možnost než ji svěřit do péče usměvavého staříka, který se zapřísahal, že jí nic neudělá. Tvrdil, že se staral o malé děti dost dlouho na to, aby zvládl ohlídat jednu malou holčičku.

Nelíbilo se mu to ani za mák! Jenže co mohl dělat, když na něj z jedné strany troubí ženská, s níž má podepsat smlouvu, a z druhé strany ho malá princeznička tahá za ruku? Neměl ani čas si dědulu řádně prověřit!

A tak, jakmile se mu podařilo zmizet z dosahu té plastové medúzy, okamžitě pádil k jejich novému domovu. A ke své dcerce.

Nevěděl, proč jí trvalo tak dlouho vytisknout a podepsat několik papírů! Malá kvůli ní byla tak dlouho sama!

Vystoupil z autobusu a prakticky doběhl ke dveřím stařkova domu. Chystal se zaklepat, když si vzpomněl na jeho slova, že jej stejně neuslyší, a tak otevřel dveře a vešel. Jaký to pro něj byl šok, najít na místě příjemného dědy mladou a možná až moc štíhlou dívku.

Polil jej ledový pot a strach se uvnitř něj mísil se zuřivostí. Melly nikde nebyla a ani ji neslyšel. Jeho maličká nebyla nikdy potichu. Dokonce i když spala, tiše bručela podivné nesmysly.

Tiše přistoupil těsně za mladou dívku – stěží jí mohlo být víc jak dvacet let! - a chystal se promluvit, když si očistila ruce do utěrky a otočila se. Prudce do něj narazila a zalapala po dechu.

Automaticky ji chytil za boky a šokovala ho jejich měkkost. Tehdy sebou dívka v jeho sevření škulba a zaklonila se. Převyšoval ji minimálně o dobrých pětatřicet centimetrů.

Chvilí na sebe jen tiše zírali, než se přerývavě nadechla. „Kdo jste?“

„Kde je moje dcera?“

Promluvili společně a stejně tak se i zarazili. „Takže to jste vy,“ prolomila drobná zrzka napjaté ticho. „Vy jste ten „spolehlivý tatínek“, že?“

„Co tím chcete říct?“ Měl nepříjemný pocit, že ho tohle malé stvoření obviňuje z ošklivého přestupku.

„Ale nic,“ protáhla a pokusila se vyklouznout z jeho sevření. Nepustil její boky. Zvedla jemně klenuté obočí.

„Mohl byste?“ odkašlala si. Začervenal se a pustil ji. Nakonec i o dva kroky ustoupil.

Maggie musela umřít a dostat se do nebe, protože jinak nebylo možné, aby v její kuchyni stál bůh. Vysoký minimálně dva metry, s tmavým strništěm čerstvě rašících vousů a s tmavě hnědými, lehce rozčuchanými vlasy doplněnými o nazlátlou pokožku připomínal antický ideál krásy.

Dobrá, teď lhal. Tohle byl *jakýkoliv* ideál mužnosti a síly! A když se zaklonila, prakticky si zlomila páteř, spatřila ty nejúžasnější oči na zemi. Nikdo nemůže mít zlatou barvu očí.

Smrtník a obyčejný člověk určitě ne. Jenže když promluvil, bylo jí víc než jasné, že je obyčejný člověk jako ona. A taky nezodpovědný rodič. Nic nezchladilo podivné víření v žaludku a svíravý pocit na hrudi.

Ani touha, která se v ní začínala hromadit, neměla v plánu polevit a ona se musela tvářit jakoby nic. Což se snadněji řekne, než udělá. Jeho dotyk všechno to víření a vzrušení jenom umocňoval.

„Pokud myslíte Melly?“ zeptala se a čekala na jeho přikývnutí. „Tak ta si hraje s dědou na zahradě.“

Obr, či polobůh, se otočil a odkráčel ke dveřím na zahradu. Když v nich zůstal stát, přiblížila se k němu a podívala se, čemu se tak divil, že zůstal stát na místě jako kamenná socha.

A když uviděla dědu Marvina, jak leží jak široký, tak dlouhý na měkké trávě, a malá holčička okolo něj běhá a směje se, začala se culit.

„Dědo!“ zavolala a čekala, až se stařík zvedne. Místo toho jen pootočil hlavu na stranu a zazubil se.

„Andílku, teď nemůžu!“ zvedl jednu ruku a ukázal na Melly. „Srdíčko si hraje na vílu a já jsem... co že to jsem?“

„Humbuluk!“ vykřikla dívenka v odpověď a obr po její pravici si povzdychl.

„Melly,“ zavolal, „ten starý pán není trampolína! Ať tě to ani nezapadne!“ Holčička se zarazila v půli pohybu a záhy už běžela ke dveřím, kde skočila do připravené náruče.

„Taky se mi stýskalo,“ zabručel muž a pohladil světlé vlasy spletené do dvou účků. „Teď už můžeme jít domů.“

A tehdy si Maggie uvědomila jednu věc. Ten svíravý pocit. To napětí a vzrušení... ona se zamilovala do cizince s dítětem! Zůstala stát na místě a pokusila se vstřebat veškeré informace a pocity.

„... ještě jednou děkuji. Myslím, že teď už můžeme jít. Melly?“ Obr se podíval na holčičku s tak zamilovaným úsměvem, že se Maggie musela chytit, aby neupadla. Když se otočil k odchodu, musela okamžitě zareagovat.

„Počkejte!“ vykřikla a on se otočil. „Zůstaňte na večeři.“ Nervózně žmoulala střípatý lem kraťasů, čímž k nim přitáhla jeho pozornost. Začervenal se a rychle se podíval na druhou stranu.

„Už...“ odkašlal si, „už musíme jít. Navíc musím ještě... musím si začít ještě shánět hlídání pro malou.“

Vychrlila ta slova bez rozmyslu. Zkrátka co na srdci, to na jazyku. „Já vám budu dělat chuťvu! Jsem holka od vedle, pokud jste to tedy vy, kdo bydlí v sousedním domě...?“

Obr se začervenal ještě víc, ale přikývl. „Nemůžu to po vás chtít, jste jenom studentka.“

Odfrkla si. „Je mi dvaadvacet a studuju pedagogiku. Pokud to chcete vědět, mám už oprávnění na to, abych mohla pracovat s dětmi. Maggie Delibre,“ natáhla k němu ruku, „a ráda budu holkou na hlídání.“

Chvíli ji váhavě pozoroval, než nabízenou dlaň přijal. Její drobná ručka se ztratila v té jeho, a přesto jako by tam patřila. „Teddy O'Brian,“ zamručel. „A беру vás.“

Měl snad na výběr? A jak se zdálo, podle jejího úsměvu, i ona byla spokojená.

Teddy, zasmála se v duchu. Jak moc to na něj sedělo! Opravdu vypadal jako obrovský a roztomilý plyšový medvěd. A bude jejím!

2.

„Dva metry říkáš?“ zamručela tmavovlasá žena s kůží v odstínu latté. „Tmavý mužný typ? Zlaté oči? Strniště? A navíc ještě dítě?“

Maggie pokývala hlavou a měděná záplava vlasů se jí rozhoupala okolo tváře. „Přísahám bohům, že pokud nějaký existuje, on je jeden z nich!“

„Jsi si jistá, že je tvůj popis správný?“ Oříškové oči mandlového tvaru se na ni zaměřily z nezvykle zabarvené a exoticky svůdné tváře.

„Fairy,“ vykřikla Maggie, „když ti ho tady popisuju, mám co dělat, abych se udržela na židli! A jak říkám, prostě jsem se nabídla, že mu budu hlídat.“

„A určitě nemáš žádné vedlejší úmysly, co? Protože ty jsi určitě nevinná jako panna v Ráji, huh?“

Maggie se začervenala a přiložila si hrníček s čajem ke rtům. Seděly spolu v jedné ze studentských kaváren v areálu školy a celou tu dobu, kdy debatovaly, nenápadně zkoumaly okolí. Jeden nikdy neví, kdy se vynoří váš úhlavní nepřítel. I kdyby žádný nebyl. Zkrátka, zvyk je zvyk.

„Nemusíš být tolik sarkastická,“ brblala a snažila se přemýšlet o zcela jiných věcech než o tvrdé hradbě svalů, do které narazila. Zajímalo by ji, jestli měl šest nebo osm kopečků...

„Sakra,“ zaklela nahlas a potřásla hlavou. „Byl to impulzivní čin a koukej, jak jsem dopadla! Budu hlídat dítě sexy taťkovi a v duchu doufat, že skončím v jeho posteli!“

Od vedlejšího stolu se ozvalo hlasité zakašlání a tupá rána. Kdyby měla v tu chvíli jen špetku studu, byly by rudá až za ušima. Jenže teď nešlo o etiketu nebo morální chování. K Teddymu ji to táhlo jako můru k plameni.

Pokud by si někdy sepisovala ideální vzhled svého budoucího manžela, měl by všechny jeho proporce. Dokonce i jeho dcerka byla rozkošná! A ne, toho malého andílka opravdu nehodlala zneužít, aby se dostala k jeho otci.

Povzdychla si. Fairy naproti ní usrkla ze svého šálku a přejela po jeho hraně rudě nalakovaným nehtem. „Možná to není tak špatný nápad, ne?“ zabrblala. „Jako, myslím tím, že není špatné si s ním občas užít.“ Pokrčila rameny a v oříškových očích se jí zablesklo. „Já bych do něj klidně šla.“

Maggie zaprskala jako kočka. „Zapomeň! Máš toho svého... je to ještě pořád ten motorkář?“ zamračila se a popotáhla lem bílých šatů o kousek níž. „Nebo je to někdo jiný?“